

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 31ης Μαΐου 2001 *

Στην υπόθεση C-283/99,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον Α. Aresu και τη Μ. Πατακιά και στη συνέχεια από τον Ε. Traversa και τη Μ. Πατακιά, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ιταλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενης από τον U. Leanza, επικουρούμενο αρχικώς από τον P. G. Ferri και στη συνέχεια από την F. Quadri, avvocati dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

που έχει ως αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, προβλέποντας ότι:

- οι δραστηριότητες ιδιωτικής ασφαλείας (περιλαμβανομένων των δραστηριοτήτων επιτηρήσεως ή φυλάξεως κινητής ή ακίνητης περιουσίας) μπορούν να ασκούνται εντός της ιταλικής επικράτειας, υπό την προϋπόθεση χορηγήσεως άδειας, μόνον από «φορείς ιδιωτικής ασφαλείας» που έχουν την ιταλική ιθαγένεια,
- ως «ορκωτοί ιδιωτικοί φύλακες» μπορούν να προσλαμβάνονται μόνον Ιταλοί υπήκοοι που κατέχουν σχετική άδεια,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 48, 52 και 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρα 39 ΕΚ, 43 ΕΚ και 49 ΕΚ),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Α. La Pergola, πρόεδρο τμήματος, P. Jann (εισηγητή), L. Sevón, S. von Bahr και C. W. A. Timmermans, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs

γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, προϊσταμένη τμήματος,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 14ης Δεκεμβρίου 2000,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Φεβρουαρίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 29 Ιουλίου 1999, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ, προσφυγή με αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, προβλέποντας ότι:
 - οι δραστηριότητες ιδιωτικής ασφαλείας (περιλαμβανομένων των δραστηριοτήτων επιτηρήσεως ή φυλάξεως κινητής ή ακίνητης περιουσίας) μπορούν να ασκούνται εντός της ιταλικής επικράτειας, υπό την προϋπόθεση χορηγήσεως άδειας, μόνον από «φορείς ιδιωτικής ασφαλείας» που έχουν την ιταλική ιθαγένεια,
 - ως «ορκωτοί ιδιωτικοί φύλακες» μπορούν να προσλαμβάνονται μόνον Ιταλοί υπήκοοι που κατέχουν σχετική άδεια,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 48, 52 και 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρα 39 ΕΚ, 43 ΕΚ και 49 ΕΚ).

Η εθνική ρύθμιση

- 2 Η δραστηριότητα ιδιωτικής ασφαλείας στην Ιταλία ρυθμίζεται από το *testo unico delle leggi di pubblica sicurezza* (κωδικοποιητικό κείμενο των νόμων περί δημοσίας ασφαλείας, στο εξής: *testo unico*), που θεσπίστηκε με το βασιλικό διάταγμα αριθ. 773 της 18ης Ιουνίου 1931 (GURI αριθ. 146, της 26ης Ιουνίου 1931).

- 3 Το άρθρο 133 του *testo unico* προβλέπει:

«Οι δημόσιοι οργανισμοί, οι άλλοι συλλογικοί φορείς και οι ιδιώτες μπορούν να ορίζουν ιδιωτικούς φύλακες για την επιτήρηση ή για τη φύλαξη κινητής ή ακίνητης περιουσίας.

Μπορούν επίσης, με άδεια του νομάρχη, να συνεργάζονται για να διορίζουν τέτοιους φύλακες προκειμένου να τους προσλαμβάνουν για την επιτήρηση ή την από κοινού φύλαξη της οικείας περιουσίας.»

- 4 Το άρθρο 134 του *testo unico* προβλέπει:

«Ελλείψει άδειας του νομάρχη, απαγορεύεται στους οργανισμούς ή στους ιδιώτες να παρέχουν υπηρεσίες επιτηρήσεως ή φυλάξεως κινητής ή ακίνητης περιουσίας, να διενεργούν εξέταση ή έρευνα ή να συγκεντρώνουν πληροφορίες για λογαριασμό ιδιωτών.

Με την επιφύλαξη της διατάξεως του άρθρου 11, η άδεια δεν μπορεί να χορηγείται στους μη έχοντες την ιταλική ιθαγένεια, στους ανίκανους ή στους καταδικασθέντες για εκ προθέσεως τελεσθέν ποινικό αδίκημα.

Η άδεια δεν μπορεί να χορηγείται για πράξεις που συνιστούν άσκηση δημοσίας εξουσίας ή μπορούν να περιορίσουν την ατομική ελευθερία.»

5 Δυνάμει του άρθρου 138 του *testo unico*:

«Οι ιδιωτικοί φύλακες πρέπει να πληρούν τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

1^ο να έχουν την ιταλική ιθαγένεια·

[...]».

Επιχειρήματα των διαδίκων

6 Θεωρώντας ότι η ιταλική ρύθμιση περί ιδιωτικής ασφαλείας δεν συμβιβάζεται με το κοινοτικό δίκαιο, η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως. Αφού έδωσε στην Ιταλική Δημοκρατία τη δυνατότητα να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 8 Ιουλίου 1998, αιτιολογημένη γνώμη με την οποία κάλεσε το εν λόγω κράτος μέλος να λάβει τα αναγκαία προς τη συμμόρφωσή του μέτρα εντός προθεσμίας δύο μηνών από την κοινοποίηση της αιτιολογημένης

γνώμης. Εκτιμώντας ότι η απάντηση της Ιταλικής Κυβερνήσεως δεν ήταν ικανοποιητική, η Επιτροπή άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

- 7 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προϋπόθεση ιθαγενείας που προβλέπει, γενικώς, το άρθρο 134 και, ειδικότερα, για το προσωπικό ασφαλείας, το άρθρο 138 του *testo unico*, συνιστά εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων, στην ελευθερία εγκαταστάσεως καθώς και στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, κατά το μέτρο που εμποδίζει την πρόσβαση στις δραστηριότητες ιδιωτικής ασφαλείας που ασκούν οι προερχόμενοι από άλλα κράτη μέλη ή επιχειρήσεις εγκατεστημένες σε άλλα κράτη μέλη.
- 8 Στρεβλίζουσα μεταξύ άλλων στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 29ης Οκτωβρίου 1998, C-114/97, Επιτροπή κατά Ισπανίας (Συλλογή 1998, σ. I-6717), και της 9ης Μαρτίου 2000, C-355/98, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 2000, σ. I-1221), η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η δικαιολόγηση που προκύπτει από τα άρθρα 55 και 66 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρα 45 ΕΚ και 55 ΕΚ) δεν έχει εφαρμογή στις δραστηριότητες ιδιωτικής ασφαλείας, διότι οι φορείς ιδιωτικής ασφαλείας και οι ορκωτοί ιδιωτικοί φύλακες δεν συνδέονται άμεσα και ειδικά με την άσκηση δημοσίας εξουσίας. Αυτό προκύπτει, επιπλέον, ήδη από το άρθρο 134 του ίδιου του *testo unico*, κατά το μέτρο που το εν λόγω άρθρο προβλέπει ότι η απαιτούμενη για την άσκηση των δραστηριοτήτων ιδιωτικής ασφαλείας άδεια «δεν μπορεί να χορηγείται για πράξεις που συνιστούν άσκηση δημοσίας εξουσίας».
- 9 Η Ιταλική Κυβέρνηση αμφισβητεί τη φερόμενη παράβαση. Παρά το γεγονός ότι δέχεται ότι οι ρήτρες περί ιθαγενείας που περιέχουν τα άρθρα 134 και 138 του *testo unico* μπορούν να συνεπάγονται περιορισμούς στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων, στην ελευθερία εγκαταστάσεως και στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, ισχυρίζεται ότι τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν τις εν λόγω δραστηριότητες, και όλως ιδιαίτερος εκείνες των ορκωτών ιδιωτικών φυλάκων, επιτρέπουν το συμπέρασμα ότι αυτές οι δραστηριότητες αφορούν την άσκηση δημοσίας εξουσίας, οπότε η προϋπόθεση ιθαγενείας δικαιολογείται βάσει του άρθρου 55, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, σε συνδυασμό, ενδεχομένως, με το άρθρο 166 της Συνθήκης.

- 10 Πράγματι, κατ' αρχάς, οι δραστηριότητες των φορέων ιδιωτικής ασφαλείας και των ενόρκων ιδιωτικών φυλάκων υπόκεινται σε εκτεταμένο έλεγχο εκ μέρους της δημόσιας αρχής κατά την έκδοση ή την ενδεχόμενη ανάκληση της άδειας. Επιπλέον, τα οικεία πρόσωπα υπάγονται, στο πλαίσιο της ασκήσεως των δραστηριοτήτων τους, στον έλεγχο του questore, του αρχηγού της αστυνομίας, ο οποίος ασκεί σ' αυτά πειθαρχική εξουσία.
- 11 Εν συνεχεία, οι ορκωτοί ιδιωτικοί φύλακες πρέπει να δώσουν όρκο ενώπιον της δικαστικής αρχής — του Pretore — με τον οποίο δεσμεύονται τόσο να ασκούν τα καθήκοντά τους με γνώμονα το γενικό συμφέρον όσο και να επιδεικνύουν πίστη στην Ιταλική Δημοκρατία.
- 12 Τέλος, οι ορκωτοί ιδιωτικοί φύλακες ασκούν ιδιαίτερα καθήκοντα δικαστικής αστυνομίας, όσον αφορά την πρόληψη και την καταστολή των εγκλημάτων, που δεν αποτελούν απλή παροχή αρωγής στα όργανα της τάξεως. Σε αυτά τα καθήκοντα περιλαμβάνεται η εξουσία της επ' αυτοφώρω συλλήψεως, η εξουσιοδότηση καταρτίσεως σχετικής εκθέσεως που έχει αποδεικτική αξία καθώς και η υποχρέωση συνεργασίας με τις αστυνομικές αρχές.
- 13 Η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα αυτά ισχυριζόμενη, αφενός, ότι ο εκ μέρους δημόσιας αρχής ασκούμενος έλεγχος και η υποχρέωση δόσεως όρκου δεν αποδεικνύουν ότι οι εν λόγω δραστηριότητες εντάσσονται στο πλαίσιο της ασκήσεως δημοσίας εξουσίας.
- 14 Αφετέρου, η ευχέρεια των ορκωτών ιδιωτικών φυλάκων να καταρτίζουν εκθέσεις με αποδεικτική αξία, καθώς και η υποχρέωσή τους να συνεργάζονται με τις αστυνομικές αρχές, αποτελούν απλώς βοηθητικούς ρόλους.
- 15 Όσο για την εξουσία της επ' αυτοφώρω συλλήψεως, επιβάλλεται να γίνει μια διάκριση. Όταν οι ορκωτοί ιδιωτικοί φύλακες προβαίνουν σε επ' αυτοφώρω σύλληψη σε περίπτωση τελέσεως σοβαρού εγκλήματος για το οποίο η ιταλική νομοθεσία επι-

βάλλει στους αξιωματικούς και στους υπαλλήλους της δικαστικής αστυνομίας να προβούν στη σύλληψη του δράστη, δεν ασκούν δημόσια εξουσία υπό την έννοια του άρθρου 55 της Συνθήκης, αλλ' απλώς συμβάλλουν στη διατήρηση της δημόσιας ασφάλειας, για την οποία οποιοσδήποτε είναι δυνατό να κληθεί (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Ισπανίας, σκέψη 37). Αντιθέτως, όταν προβαίνουν σε επ' αυτοφώρω σύλληψη σε περίπτωση λιγότερο σοβαρής αξιόποινης πράξεως για την οποία οι αξιωματικοί και οι υπάλληλοι της δικαστικής αστυνομίας έχουν την ευχέρεια, και όχι την υποχρέωση, να προβούν στη σύλληψη του δράστη, η Επιτροπή δέχεται ότι η άσκηση αυτής της εξουσίας επιφυλάσσεται υπό κανονικές συνθήκες στους εν λόγω αξιωματικούς και υπαλλήλους. Πρόκειται όμως για δευτερεύοντα ρόλο στο πλαίσιο των καθηκόντων που καλούνται υπό κανονικές συνθήκες να εκπληρώσουν οι ορκωτοί ιδιωτικοί φύλακες. Συνεπώς, αυτή η εξουσία συνιστά διακριτό στοιχείο του συνόλου της επαγγελματικής δραστηριότητας των ορκωτών ιδιωτικών φυλάκων, το οποίο δεν μπορεί να δικαιολογήσει τον αποκλεισμό, βάσει του άρθρου 55 της Συνθήκης, ολοκλήρου του επαγγέλματος από την τήρηση των σχετικών με τις ελευθερίες διατάξεων της Συνθήκης.

- 16 Η Ιταλική Κυβέρνηση ισχυρίστηκε κατά την επ' ακροατηρίου διαδικασία, χωρίς να αντικρουστεί από την Επιτροπή, ότι οι ορκωτοί ιδιωτικοί φύλακες ουδέποτε μπορούν να ασκούν τις δραστηριότητές τους ως ελεύθεροι επαγγελματίες, αλλά πρέπει πάντοτε να είναι μισθωτοί. Επομένως, δεν υφίστανται ορκωτοί ιδιωτικοί φύλακες που ασκούν το επάγγελμά τους ως ελεύθεροι επαγγελματίες.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 17 Επιβάλλεται να τονιστεί εκ προοιμίου ότι, όπως αναγνωρίζει η Ιταλική Κυβέρνηση, οι ρήτρες περί ιθαγενείας που περιέχουν τα άρθρα 134 και 138 του *testo unico* μπορούν να συνιστούν περιορισμό στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων, στην ελευθερία εγκαταστάσεως και στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, όπως προβλέπονται στα άρθρα 48, 52 και 59 της Συνθήκης.

Επί της προϋποθέσεως ιθαγενείας που απαιτείται για την άσκηση των δραστηριοτήτων ιδιωτικής ασφαλείας (άρθρο 134 του testo unico)

- 18 Επιβάλλεται κατ' αρχάς η διαπίστωση ότι η προϋπόθεση ιθαγενείας που επιβάλλει το άρθρο 134 του testo unico όσον αφορά τους οργανισμούς και τους ιδιώτες που παρέχουν υπηρεσίες επιτηρήσεως ή φυλάξεως περιουσίας, που διενεργούν εξέταση ή έρευνα ή συγκεντρώνουν πληροφορίες για λογαριασμό ιδιωτών, εμποδίζει τους υπηκόους και τις επιχειρήσεις άλλων κρατών μελών να ασκούν μια τέτοια δραστηριότητα εντός της ιταλικής επικράτειας, είτε είναι εγκατεστημένοι στην Ιταλία είτε ασκούν τη δραστηριότητα από άλλο κράτος μέλος.
- 19 Εντούτοις, η Ιταλική Κυβέρνηση ισχυρίστηκε, χωρίς ωστόσο να παράσχει λεπτομέρειες συναφώς, ότι οι δραστηριότητες που αφορά το άρθρο 134 του testo unico εντάσσονται στο πλαίσιο της ασκήσεως δημοσίας εξουσίας. Επομένως, επιβάλλεται να εξεταστεί αν τα εμπόδια στις ελευθερίες που εγγυάται η Συνθήκη, τα οποία προκύπτουν από το άρθρο 134 του testo unico, δικαιολογούνται από την εξαίρεση που προβλέπει το άρθρο 55, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, σε συνδυασμό, ενδεχομένως, με το άρθρο 66 της Συνθήκης.
- 20 Συναφώς, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η εν λόγω εξαίρεση πρέπει να περιορίζεται στις δραστηριότητες οι οποίες συνιστούν, αυτές καθ'αυτές, άμεση και ειδική συμμετοχή στην άσκηση της δημόσιας εξουσίας (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Ισπανίας, σκέψη 35, και Επιτροπή κατά Βελγίου, σκέψη 25). Το Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι η δραστηριότητα των επιχειρήσεων φυλάξεως ή ασφαλείας δεν συνιστά κανονικά άμεση και ειδική συμμετοχή στην άσκηση της δημόσιας εξουσίας (προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Βελγίου, σκέψη 26· βλ. επίσης προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Ισπανίας, σκέψη 39).
- 21 Η Ιταλική Κυβέρνηση δεν επικαλέστηκε κανένα στοιχείο από το οποίο θα προέκυπτε διαφορετική εκτίμηση της καταστάσεως στην Ιταλία σε σχέση με εκείνες που οδήγησαν στην προπαρατεθείσα νομολογία. Ειδικότερα, όσον αφορά την επιχειρηματολογία σχετικά με την εξουσία της επ' αυτοφώρω συλλήψεως την οποία διαθέτουν οι ορκωτοί ιδιωτικοί φύλακες που απασχολούν οι επιχειρήσεις ασφαλείας, επιβάλλεται να τονιστεί, όπως προκύπτει από το σημείο 45 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα, ότι οι φύλακες δεν έχουν περισσότερη εξουσία απ' ό,τι οποιοσδήποτε άλλος ιδιώτης.

- 22 Επιβάλλεται, επομένως, η διαπίστωση ότι η εξαίρεση που προβλέπει το άρθρο 55, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, σε συνδυασμό, ενδεχομένως, με το άρθρο 66 της Συνθήκης, δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω. Επομένως, η προϋπόθεση ιθαγενείας που θέτει το άρθρο 134 για τις δραστηριότητες ιδιωτικής ασφαλείας συνιστά εμπόδιο στην ελευθερία εγκαταστάσεως καθώς και στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, το οποίο δεν μπορεί να δικαιολογηθεί.

Επί της προϋποθέσεως ιθαγενείας που τίθεται όσον αφορά την άσκηση του επαγγέλματος του ορκωτού ιδιωτικού φύλακα (άρθρο 138 του testo unico)

- 23 Όσον αφορά τους ορκωτούς ιδιωτικούς φύλακες, η Ιταλική Κυβέρνηση διευκρίνισε, κατά την επ' ακροατηρίου διαδικασία, ότι δεν μπορούν να ασκούν τις δραστηριότητές τους ως ελεύθεροι επαγγελματίες, αλλά ότι πρέπει απαραίτητως να εργάζονται ως μισθωτοί. Επομένως, επιβάλλεται να εκτιμηθεί η προϋπόθεση ιθαγενείας που θέτει το άρθρο 138 του testo unico, καθώς και η πιθανή δικαιολόγησή της, υπό το πρίσμα μόνον του εμποδίου στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων.
- 24 Συναφώς, επιβάλλεται κατ' αρχάς η διαπίστωση ότι η προϋπόθεση ιθαγενείας που θέτει το άρθρο 138 του testo unico εμποδίζει τους εργαζομένους άλλων κρατών μελών να ασκήσουν το επάγγελμα του ορκωτού ιδιωτικού φύλακα στην Ιταλία.
- 25 Εν συνεχεία, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς τις διατάξεις της Συνθήκης σχετικά με την ελευθερία εγκαταστάσεως και την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, τα άρθρα 48 επ. της Συνθήκης, που αφορούν την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων, δεν προβλέπουν εξαιρέσεις για τις δραστηριότητες που συνδέονται με την άσκηση δημοσίας εξουσίας. Το άρθρο 48, παράγραφος 4, της Συνθήκης διευκρινίζει μόνον ότι οι διατάξεις του εν λόγω άρθρου δεν εφαρμόζονται προκειμένου περί απασχολήσεως στη δημόσια διοίκηση. Όπως υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 26 των προτάσεών του, η έννοια «απασχόληση στη δημόσια διοίκηση» δεν περιλαμβάνει και την απασχόληση στην υπηρεσία ενός ιδιώτη ή ενός νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου, ανεξαρτήτως των καθηκόντων που καλείται

να εκπληρώσει ο εργαζόμενος. Έτσι, οι ορκωτοί ιδιωτικοί φύλακες αδιαμφισβήτητα δεν εμπίπτουν στη δημόσια διοίκηση. Το άρθρο 48, παράγραφος 4, της Συνθήκης δεν έχει, επομένως, εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση.

- 26 Επιπλέον, η Ιταλική Κυβέρνηση δεν επικαλέστηκε κανένα λόγο δημοσίας τάξεως ή δημοσίας ασφαλείας ικανό να δικαιολογήσει, βάσει του άρθρου 48, παράγραφος 3, της Συνθήκης, τις εξαιρέσεις από την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων.
- 27 Υπό τις συνθήκες αυτές, τα επιχειρήματα της Ιταλικής Κυβερνήσεως σχετικά με τη συμμετοχή των ορκωτών ιδιωτικών φυλάκων στην άσκηση δημοσίας εξουσίας είναι αλυσιτελή.
- 28 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, προβλέποντας ότι:
- οι δραστηριότητες ιδιωτικής ασφαλείας (περιλαμβανομένων των δραστηριοτήτων επιτηρήσεως ή φυλάξεως κινητής ή ακίνητης περιουσίας) μπορούν να ασκούνται εντός της ιταλικής επικράτειας, υπό την προϋπόθεση χορηγήσεως άδειας, μόνον από «φορείς ιδιωτικής ασφαλείας» που έχουν την ιταλική ιθαγένεια,
 - ως «ορκωτοί ιδιωτικοί φύλακες» μπορούν να προσλαμβάνονται μόνον Ιταλοί υπήκοοι που κατέχουν σχετική άδεια,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 48, 52 και 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησεως, άρθρα 39 ΕΚ, 43 ΕΚ και 49 ΕΚ).

Επί των δικαστικών εξόδων

- ²⁹ Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή διατύπωσε σχετικό αίτημα και η Ιταλική Δημοκρατία ηττήθηκε, επιβάλλεται να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Η Ιταλική Δημοκρατία, προβλέποντας ότι:

- οι δραστηριότητες ιδιωτικής ασφαλείας (περιλαμβανομένων των δραστηριοτήτων επιτηρήσεως ή φυλάξεως κινητής ή ακίνητης περιουσίας) μπορούν να ασκούνται εντός της ιταλικής επικράτειας, υπό την προϋπόθεση χορηγήσεως άδειας, μόνον από «φορείς ιδιωτικής ασφαλείας» που έχουν την ιταλική ιθαγένεια,

— ως «ορκωτοί ιδιωτικοί φύλακες» μπορούν να προσλαμβάνονται μόνον
Ιταλοί υπήκοοι που κατέχουν σχετική άδεια,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 48, 52 και 59 της Συνθήκης
ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρα 39 ΕΚ, 43 ΕΚ και 49 ΕΚ).

2) Καταδικάζει την Ιταλική Κυβέρνηση στα δικαστικά έξοδα.

La Pergola

Jann

Sevón

von Bahr

Timmermans

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 31 Μαΐου 2001.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

R. Grass

A. La Pergola